Ч. 261. Субота 3 грудня (20 падолиста) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Конференция предсідателів клюбів у президента палати. — З Угорщини. — Торговельна угода з Німеччиною. — З поля війни.)

По оногдашнім засіданю палати послів відбула ся у президента палати, Феттера, конференция предсідателів поодиноких клюбів в тій цїли, щоби уложити проґраму робіт. Президент палати в своїй вступній промові зазначив, що розходить ся головно о залагоджене трох важних справ а іменно: провізориї буджетової, предложення запомогового і італіяньского факультету. Ціле населене держави було би дуже раде з того, як би ті справи залагоджено. З жалем однак зазначив президент палати, що клюб молодоческий і полудневославяньский та ческі аґрариї не хотять взяти участи в конференциї.

В дискусиї на сеї темат промавляв насамперед президент міністрів др. Кербер і доказував, що межи парляментарними партиями повинна конче бути якась звязь і всї повинні старати ся о утворене якогось мосту до переходу в минувшости. Найважнійшим жаданем дра Кербера було, щоби всї парляментарні партиї сполучили ся в одну велику партию порядку і самі обняли надзір над удержанем достойности палати. Члени тої партиї повинні всї бути в достаточнім числї на сали, щоби не допустити до заколоту. В такім случаю можна би мати надію, що діло удасть ся. — Пос. ґр. В. Дідушицкий заявив, що предложене буджетове і запомогове треба би передати комісиї буджетовій. Предложене запомогове можна би передати комісиї буджетовій без першого читаня, щоби его залагодила підчас першого читаня предложення буджетового.

Пос. Бернрайтер (з партиї вірно конституцийної більшої посїлости) висказав жаль з причини неприсутности деяких клюбів на конференциї, а відтак сказав, що в виду браку запасів касових годї оба згадані предложення відділяти від себе. Пос. Малфатті (Італіянець) і Лупул (Румун) згодили ся на проґраму предложену президентом палати. — Посол Пернерсторфер (социяліст) заявив, що его партия не робила нїколи обструкциї, лиш раз грозила нею. Бесїдник єсть за тим, щоби парлямент зробити здібним до роботи, але противний обмеженю свободи слова. — Посол Романчук висказав переконане, що парлямент стане аж тоді здібним до роботи, коли у всїх краях буде полагоджена справа народностий і коли буде заведена реформа виборча. — Пос. Абрагамович заявив, що справу запомогову можна би на основі § 19 реґуляміну передати комісиї без першого читаня. На то заявив президент, що Молодочехи не згодять ся нїяк на передане правительственного предложеня комісиї без першого читаня. Остаточно вислухав він гадок поодиноких партий і підняв ся повідомити о тім неприсутні клюби.

На тім закінчила ся конференция, а остаточно ситуация єсть така, що нема вигляду на ухвалене провізориї буджетової і длятого можна вже в найблизших днях сподївати ся відрочення Ради державної.

На Угорщинї все ще кипить борба партий іза реформи реґуляміну палати послів. Пос. ґр. Андраші, котрий виступив з лїберальної партиї, виголосив оногди бесїду перед своїми виборцями, в котрій виступив різко против способу, в який переведено реформу виборчу. Він сказав: Я гадаю, що ті слуги, котрих тепер приймили до будинку угорского парляменту, будуть могли при помочи сили своїх мязів залагодити справу; однак з таким способом поступованя нїколи не згоджу ся. Шаную і цїню дуже президента міністрів, але в сїй справі не похваляю его тактики.

Переговори в справі угоди торговельної з Німеччиною, які вели ся у Відни, розбили ся, а то длятого, що Австро-Угорщина не хо-

Грізне слово.

(З російского. — **Г. Прочаєва**).

Била дванайцята година в полудне і для добрих, старосьвітских родин прийшла найдогіднїйша пора до обіду. Також в тій купецкій родинї, котру хочемо описувати, вже давно накритий стіл до полуденку і ждали лише на голову дому, щоби скоро приступити до насичення своїх жолудків, котрі вже давно упоминали ся голосно о їду; але голова дому не приходив до ждучої на него челяди.

Купчиха вже старша особа, а її син — хлопець з семої кляси ґімназияльної; вже досить довгу хвилю сидять в їдальни і з видимою нетерпеливостию дивлять ся на годинник в напруженім дожиданю: она жде — мужа, він — вітця.

Хоч в тій хвили не розмавляють, а сидять обоє мовчки, то преці можна читати на їх нетерпеливих, невдоволених лицях, що рівночасно завдають собі одно і то саме питане: „Ах, що такого стало ся? Коли-ж раз прийде? Коли скінчить ся наша терпеливість?“

Минуло ще яких десять або пятнайцять минут прикрого дожиданя. Купчиха знов поглянула на годинник, що робила може вже яких сто разів.

— Ах, Боже мій! Вже іде на трету годину, а Якова Спиридіоновича все ще нема! Що будемо робити, Кольцю? — обернула ся вкінци до свого сина, що в тій хвили сидів понурий на софці і зі злостию перевертав картки якоїсь часописи з образками.

— А що-ж, тато як звичайно не спішить ся до дому! — пробурмотів крізь зуби ученик і ще голоснїйше зашелестів картками. — Єму то цілком байдуже, що ми ждемо на него і млїємо з голоду.... Зайшов собі до гостинниці і там пе тепер з своїми товаришами і знакомими.

— Так, так, сину, та лїпше вже о тім не говори! Кілько то разів я вже говорила єму і сварила, що пе, але то так як би горох кидав о стїну.... Заєдно говорить, що занятий торговельними ділами та що без пиття не може обійти ся... І які там у них діла, Боже прости менї! Лише гроші тратить по тих проклятих коршмах.

— Що гроші!... Гроші то ще найменша дурниця — говорив зповагою хлопець. — Головна річ, що сам себе сьвідомо губить.... Погляньте лише на него: з кождим днем лиш товстїє, а за один або два роки так згрубіє, що в двері не влїзе!

— Ах, правда, правда, голубчику — відповіла задумчиво мати. — Або він був такий давнїйше? Де там! Молодим був такий, що аж радість було на него дивитись: хороший, стрункий, милий.... Тепер то годований кабан, а не чоловік — тирольский бик, прости Господи!

Купчиха знов глубоко вітхнула і погрузила ся в невеселих думках о минулій молодости.

Син також замовк і в комнаті стало знов тихо.

— Мамо, знаєте, що я гадаю? — спитав нараз живо хлопець.

— Що, дитинко?

— Як прийде нині тато до дому і стане обідати, будемо обоє говорити.... Може схамене ся і перестане пити.

Мати похитала заперечуючо головою.

— Ах, куди там, Кольцю... всьо дармо... я его знаю як своїх пять пальців.

— То хоч попробуємо.... Атже обоє разом доведемо єго до розуму.... Представимо єму всьо на основі науки... А! Здаєть ся, що вже іде.

В тій хвили роздав ся в сїнях дзвінок, а за хвилю тяжко віддихаючи і сопучи війшов до їдальнї високий, товстий, старший мужчина. Кинувши на софку свою суконну свиту і витягнувши з кишенї цьвітисту хустку, став нею отирати своє червоне, згріте лице і потрійний підбородок.

— Фу.... фу, то кара Божа! Ледве доліз до дому.... Така спека, що годї видержати! — жалував ся голосно купець і скинувши з себе суконний кафтан, сів за стіл в камізольці і червоній бавовняній сорочці. — Ну, давайте обід! Сїдай, Николаю!—обернув ся до сина.— Гм... ви певно вже давно зголоднїли. Ну, ну, не видить.... Яке нещастє, як чоловік яку там годинку погодуєе? Відтак смакуе лїпше... А Марто Яковлївна, чому ти не поставила на стіл фляшку з горівкою? — говорив купець, поглянувши строго на жінку. — Ти-ж давно знаєш, що без чарки горівки не сїдаю нїколи за стіл!

— І ти не встидаєш ся, Якове Спири-

тїла зробити віяких уступок в користь Німеччини. Німецкі ґазети підносять особливо то, що в тих переговорах репрезентанти Австриї і Угорщини перший раз виступали дуже згідно. Фахові референти і пруский мінїстер, чи як єго називають, секретар державний ґр. Посадовский поїхали вже до Берлина. Причиною зірваня були головно три точки а то: справа ветеринарийна, мито на оброблене дерево і мито на ячмінь і солод.

Найважнїйшою вістю з поля війни єсть вчерашна телеґрама о здобутю горба „203 метрів“ Японьскі круги войскові привязують до сего горба велике значінє і кажуть, що кріпость не буде тепер могла вже ставити довгого опору, бо з того горба можна острілювати успішно не лиш само місто і пристань, але також і другі форти від середини, отже з того боку, де всякі форти найслабше укріплені і де їх можна найскорше розбити. Коли би так дійстно було, то упадок Порт Артура був би лиш питанем кількох днів.

Новинки.

Львів дня 2-го грудня 1904.

— **Аматорский кружок** тов-а „Міщаньске Братство“ в Тернополи устрою дня 4 грудня с.р. аматорске представленє п. з. „Вихованець“, народну комедию в 3 актах зі сьпівами і танцями Янчука. Музика військова 55 п. п. Початок точно о год. 8 вечером.

— **З Тернополя** доносять: Загальні збори товариства „Руска Бурса в Тернополи“ відбудуть ся дня 8 грудня о 3 год. з полудня в салї Бурси. Видїл запрошує на сї збори членів товариства, а всю руску громаду на посьвячене новодобуваного крила о год. 11 перед полуднем того самого дня.

— **З Сокаля** доносять: З причини, що перші загальні збори тов. „Школа жіночого господарства в Сокали“ задля браку комплету членів не могли відбути ся, відбудуть ся другі загальні збори сего товариства дня 13 грудня о 2 год. з полудня в льокали „Рускої Бесїди“ в Сокали. За членів основателїв: *О. К. Сілецкий.*

— **Нові посади.** Як доносять з Відня, при політичних властях в Австриї в 1905 р. буде системізованих 80 нових посад. З того на Галичину припадає: 1 посада радника Намістництва, 2 посади секретарів Намістництва, 1 пов. комісаря, 2 концепістів, 1 рахункового радника, 1 пов. ветеринаря, 3 ветеринарийних асистентів, 1 надінжінера, 1 адюнкта будівництва, дальше з нагоди намїреного утвореня нового староства посади: 1 старости, повітового комісаря, 1 пов. секретаря, 1 санїтарного концепіста і 1 пов. ветеринаря.

— **О ліс.** В селї Кобиля, ново-сандецкого повіта, два селяни, Дїдич і Бурек, процесували ся о ліс. Дїдич бачучи, що справу програє, напав оногдї разом із своїм сином на Бурека, щоби пімстити ся. Підчас бійки оба напастники розчерепили Бурекови голову, видовбали око і зломили носову кість. Жандармерия арештувала злочинців і відставила до суду в Н. Санчи.

— **За лихварство.** Львівский суд карний засудив купця Якова Гана на 2 місяцї строгого арешту і на грошеву кару 1000 К, а на случай незаплаченя тої кари на 50 днів арешту за то, що він брав переважно з урядників почтових і телеґрафічних страшенну лихву. Ган казав платити собі що найменше 30 прц. від позиченої суми, а брав навіть аж 433 прц.

— **Намірене самоубийство.** Служниця Антонїя Ганишина, що недавно тому стала на службу в домі радника судового п. Проміньского, підглянула, що кухарка Стелївна має трохи зложеного гроша. Отже коли кухарка пішла на купно, служниця отворила єї куфер, забрала з неї книжочку каси ощадности на 140 К і 120 К готівкою, а щоби відвернути від себе підозрінє, отворила і свій куфер та поперевертала в нїм річи, мов би то хтось і єї обікрав. Остаточно повідомлена о всїм полїция арештувала підозрілу о крадїж Ганишину, котра вчера призналася і обіцяла показати, де сховала грошї. Єї післали тодї на місце, а коли она там прийшла о год. $^1/_2$ до 8 вечером, вийшла на ганок другого поверха і кинулась звідтам на подвіре. Ганишина була би без сумнїву забила ся, як би не дошка на долинї, оперта косо об стїну, на котру Ганишин впала, по нїй зсунула ся і лиш добре потовкла ся. Товариство ратункове відставило Ганишину до шпиталю.

— **На милуванє нема силуваня.** В Любомочу коло Мшани нижної найдено в лїсї тїло молодого селянина Вельорского, що повісив ся на смерецї. За кілька днів мало відбути ся єго вінчанє з 19-лїтною донькою господаря Худомяти. Вельорскому дївчина не сподобала ся, а позаяк батько силував єго женити ся і грозив, що в противнім случаю прожене єго з дому, парубок зробив собі смерть. Мати самоубийника і суджена Худомятівна з розпуки зійшли з розуму.

— **Будова сибірской зелїзницї.** З Петербурга доносять, що предложене анґлійско-американьских фірм, котрі підняли ся вибудовати другий шлях на сибірскій зелїзници, правительство відкинуло. Другий шлях буде побудований під управою російского скарбу. Міністерство комунікаций наймає до будови другого шляху 300 інжинірів. Оферти анґлійскої спілки правительство не приняло тому, що не хотїло позбавляти своїх функционарів нагоди зробити інтерес.

— **Нерівна борба.** В капштадскім порті один з нурків Пальмер пережив тяжку пригоду з величезним морским поліпом. Пальмер був в глубинї моря 35 стіп від плеса, а вода була так прозрачна, що дуже точно бачив, що дїє ся довкола него. Ненадійно поліп, укритий за каменем, витягнув одно із своїх величезних рамен і вмить спутав ним ногу нурка. За хвилю висунуло ся друге рамя і спутало руку нурка. Вкінци цїлий поліп вилїз зза каміня і оплів цїлого Пальмера своїми сисавками. Нурок як раз тодї не мав при собі ножа і не міг боронити ся. Сїпнув проте за линву на знак, аби єго витягали. Коли Пальмера витягнено, він ледви дихав, оплетений раменами поліпа, що так присcав ся до тїла нурка, що треба єго було кусниками відтинати. Зьвір мав $11^1/_2$ стіп довжини.

— **„Ходить на голові“.** Берлиньскі дневники доносять про ось таку „імовірну“ штуку: На розї двох найбільших улиць столицї вискочив з товпи молодець і зняв з голови капелюх. Потім озирнув ся довкола, станув дуба на голові і почав головою ходити, не дотикаючи руками землї. Спершу думано, що се якийсь божевільний, але показало ся, що се „артист“ з якогось цирку. Перед кількома днями сей „артист“ виступав на одній з огородцевих сцен і „ходив головою“. Однак сему ніхто з невидців не хотів повірити. „Артист“ дав проте пред-

---

дионовичу? — закинула купчиха з докором головою. — Чи-ж мало вже налив ти в гостинници тої паруxи в себе, що ще й дома мусиш пити? Ох, безвстидний же ти!

— Мовчи жінко!.. Що тобі до того?

— Мати правду каже! — відозвав ся вкінци хлопець. — Я, тату, взагалі не радив би вам пити горячих напитків... то не веде до доброго.

Купець скоро відвернув ся до сина і жартом погрозив єму кулаком.

— Ну, Кольцю, твоє щастє, що менї не хоче ся вставати! Инакше дав би я тобі такого позаушника за твою раду, що ти попамятав би цїлий рік! Ти, такий головус, хочеш учити вітця! Диви на него!

Веселий тон вітця додав хлопцеви ще більше відваги; усьміхнув ся, але на жарт вітця не відповів нічого. Між тим принесла купчиха фляшку з горівкою і зі злостию поставила єї на стіл.

— Маєш, жери! Хлещи! — забурмотїла злосно. — Дивно менї, як той чоловік може пити ту проклягу паруху! Тьфу, тьфу!.. Бодай ви попукали від неї. Прокляті пяницї!

— Ну, ну, не гнївай ся, Мартуню... печеня пригорить — сьміяв ся чоловік. — Радше розважь, що порядний і статочний купець мусить випити перед обідом чарочку.... Яка ти дивна.... Тим більше тепер, коли я зробив такий добрий і користний інтерес... Сама розсуди! — жартував купець і взявши в руку фляшку, налив з неї велику чарку горівки та поволи, смакуючи єї, пустив до свого обемистого живота. — Ах, як гарно війшла до живота — правдива розкіш! Цїлком так, немов би хто покропив всї мої внутренности найчуднїйшими пахощами. Дїйстно, правдива розкіш! Пий, Кольцю!... Хочеш, я наллю — обернув ся купець знов весело до сина.

— Тьфу!... Така погань! За нїщо в сьвітї не діткну ся до того! — відвернув ся хлопець з відразою.

— Ех, дурний, дурний з тебе чоловік, як бачу! — засьміяв ся купець. — Що ж ти справдї гадав, що наллю тобі? Ого — пожди! Я лиш хотів тебе подражнити. Ще, брате, молоко не висхло на губах, а ти вже хотів би пити горівку. В твоїх лїтах я цїлком нїчого не пив, навіть не нюхав горівки. Так, так, хлопче!

— І тепер добре було би, коли-б ви єї покинули, бо.... Впрочім подивіть ся на себе: ви-ж не похожі на чоловіка — просто бочка!

Купець спокійно засьміяв ся.

— Ха, ха, ха! І що з того? Маю в собі більше солїдарности.

— Перед усім не солїдарности, а солїдности! — кепкував ученик — а по друге — що такого гарного в тій „солїдарности“, як ви сказали?

— Що в нїй гарного? Дивний ти! — розвеселив ся цїлковито Яков Спиридіонович. — Коли-б я нинї на пр. прийшов до міскої ради, або до торговельного суду, то ти побачив би — коли ти дотепний і поважний чоловік — як тамтї панове скакали би коло мене... поганцї... А чому? Тому, що зараз бачать, з ким мають дїло.... Або дверник! Побачать тебе ще на улици, а вже отвирає на остїж двері.... То, друже, значить солїдність!

— То всьо разом лише дурницї! — горячив ся хлопець. — Що-ж варта тота чемність якогось там дверника?

— Нї, брате, то не дурницї!... Не розумієш того і тому судиш о тїм так легко! — відповів синови купець. — Возьми на примір наших домівників.... На тих дармоїдів треба лише здорового кулака. Они лише єго боять ся!... Внїшний вигляд купця — то найважнїйша річ.... Гм... ось поглянь на Івана Макарова, чи він похожий на купця, хоч має двіста тисячів рублїв.

— Чи похожий на купця? Чому нї? Чиж не такий чоловік як иньші?

— То пявка, а не чоловік, справдїшна глиста, маленький, жовтавий. Просто сказавши — тьфу! а не купець.... Чи ж такі купцї можуть мати яку повагу? Куди там! І селяни сьміють ся з него, як зайде до господи. І як не мають сьміяти ся? Ми кажемо ставити собі фляшку горівки, відтак другу, трету, а він, проклятий скупар, залїзе в кут, велить собі дати за пять копійок чаю та й налиє в свій живіт хіньскої трави.... Тьфу, пропав би з своїми капіталами!

— Позвольте — перебив єму син — чого єму кленете? Може бути, що цїлком не пє горівки?

— А таки так, не пє. Навіть не погляне на неї — поганець!

— А, цїлком не пє! То буде здоровійший і буде довго жити на сьвітї!

Купець з зачудованем витріщив на сина очи.

— Що? Що ти сказав? Що буде довше жити? — говорив поволи насьмішливим голосом. — Ну, брате Николаю, бачу, що та наука тобі неаби як завернула голову.... Що за дурницю сказав ти, друже! Гм — буде довше жити! А знаєш, ти дураче, що паном над нашим житем і смертю єсть лише один Бог? Щож горівка?... Горівка — дурниця.... Бачиш возьму чарку, наллю собі тої „огняної води“ і впущу єї до гортанки, она війде менї до черева і обертає ся там так гарно, так приємно — дуль, дуль, дуль!

— Пождїть лише — будете мати дуль — аж вас вхопить! — забурмотїв син крізь зуби

ставлене на улици і ті, що бачили, як він ходив на голові не уживаючи рук, повірили в его „артистичні здібности“.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 2 грудня. Відкрите нинішного засїданя палати послів опізнило ся внаслідок рівночасного раджени комісиї запомогової. Аж по 12 год. відкрив предсідатель засїдане. По дословнім відчитаню внесень і інтерпеляций приступлено до дальшої дискусиї політичної і промавляв насамперед пос. Малїк.

Відень 2 грудня. В палаті послів поставили посли Фідлер, Прашек і Шустерсич заповіджене вчера пильне внесене підвищеня кредиту запомогового до 20 мілїонів і уповажненя правительства до емісиї ренти лиш в тій висоті, а не у висоті 69 мілїонів, котрої правительство домагає ся.

Токіо 2 грудня. З головної кватири армії манджурскої доносять, що дня 29 с. м. відперто всї атаки Росиян.

Петербург 2 грудня. (Урядово). Куропаткін телєґрафував до царя дня 20 с. м.: Наше войско, котре гонило неприятеля завертаючого з під Сінченчен, змусило его задну сторожу уступити ся з передолини, положеної о 10 кільометрів на полудне від Сінченчен. Наші страти були значні.

Льондон 2 грудня. Після вістий з Росиї має ґен. Куропаткін одержати в послідних часах 34.000 сьвіжого войска і 72 пушок а дальших 38.000 з 88 пушками есть вже в дорозї.

Льондон 2 грудня. „Daily Telegraph“ доносить з Чіфу: Японцї розпочали дня 29-го в ночи знов сильний огонь з пушок на Порт Артур. Підчас штурму на форт Ерлюншан і атаку на горб „203 метрів“ приходило по кілька разів до борби на баґнети. Страти були дуже великі. В головній японьскій кватирі суть того переконаня, що від початку облоги згинуло 25.000 Японцїв.

Токіо 2 грудня. З головної японьскої кватири під Порт Артуром доносять: Армія облогова обсадила горб „203 метрів“ рано 30 падолиста. О 4-ій годині по полудни припущено кілька атаків, котрі однак з причини завзятого опору неприятеля не удали ся. О 5-ій годині по полудни войско японьске помашерувало в напрямі полудневo-всхідної части того горба і по завзятім атаку мимо сильного опору неприятеля дійшло до 30 метрів понизше вершка. По 7-ій годинї войска японьскі обсадили вершок горба. Войско, котре рушило в північно-всхідну сторону горба, поступало рівнобіжно і о 8 годині вечером форт на вершку горба дістав ся в наші руки. Росияни полишили на вершку значне число убитих.

НАДІСЛАНЕ.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 кр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, Чарнецкого, ч. 26.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

і замовк; видко хотів сказати вітцеви щось острого, але задержав ся.

Впрочім купець не замітив его послїдних слів і щоби наглядно доказати, що горівка цїлком не шкодить чоловікови, вхопив знов за флящку, наляв з неї велику чарку і скоро єї випив, навіть не скривившись.

— Нї, нї, Кольцю.... дурницї говориш! — обернув ся знов до сина. — Гм — буде довше жити — а то ти мене розсьмішив. Ха, ха, ха! Справдї я не надіяв ся того.

Ґімназияст нетерпеливо вертів ся на стільци.

— Ви-ж мусите зі мною згодити ся, що горячі напитки дуже шкідні на нерви чоловіка! — розпалював ся все більше молодий хлопець. — Наука доказує, що тому, хто пє горівку, притуплює ся мозок, а вкінци й медицина каже, що жолудок.

— Наплювати менї на вашу медицину! — перебив его купець сьміючись. — На мій погляд треба пити, доки має ся охоту до питя, а їсти, доки чує ся голод; а як прийде смерть, треба буде умерти!

— Перестаньте ж вже говорити! — вмішала ся вкінци до бесїди купчиха. — Їжте скоро полнявку, бо віднесу єї з стола і велю Іринї принести печеню.

— Пожди, Мартуню, не перебивай менї! Той головус конче намагає ся поучити мене та намовити, аби я перестав пити горівку. Але я сьмію ся з того, бо всї ті бесїди, то пусті дурницї, нісенітницї і більше нічого.

— Добре, добре, сьміте ся! — говорив розгорячений молодик. — Але пождіть, як одного красного дня нагле скінчите, то будете тодї знати, яка то дурниця!

Коли-б в тій хвили завалила ся стеля і з гуркотом упала на землю, не була би викликала такого переполоху і замішаня у старих родичів, як послїдні синові слова. Купець кинув собою і випустив ложку з руку, мати-ж застогнала, зірвала ся з місця і страшно закричала:

— Що говориш? Ти божевільний!

Що до бідної голови дому, то страшно було подивити ся на него в ту хвилю: то блїд, то червонів, то зеленів; так его дїймили синові слова. В першій хвили не міг вимовити нї одного слова, лише его посинїлі уста тихо порушались; він сам дрожав як в пропасници.

Однако по хвили опамятав ся і грізно повернув ся до сина:

— Ах.... ах, проклята гадино.... Ти лукавче!... Іди звідси дармоїде! — крикнув вкінци розлючений на ґімназияста.

Той скоро відскочив від стола і утїк до своєї комнати.

— Диви на дармоїда!... Проклята дитина. Яке слово випустив з уст! І ще до кого! До свого власного вітця. Ось яких мудрощів вивчив ся в тій ґімназиї!... Добрий синок, не ма що казати! — лютив ся дальше отець.

— Якове Спиридіоновичу, може бути, що правду каже! — відозвала ся купчиха. — Він же учить ся ріжних річий і там всьо в книгах написане....

— Наплюю я на їх науку! — відповів зі злостию отець. — Я вже тобі раз сказав, що над нашим житєм має власть лише Бог!... А що він відважив ся сказати.... Тьфу, тьфу! А пипоть би тобі на язик, враже племя!

Купець встав скоро і відійшов від стола, не ждучи навіть на другу страву.

Потім ще довго, довго не міг успокоїтись по тім слові, що так дуже его вразило.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі ляші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. желїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи ІІ. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тілько обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички . . . .**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льоковані в банках і на рахунках біж. .**	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

ХХХХХ ХХХХХ

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної іасіки 5 клґр. лиш 6 корон ґапсо. Вода медова найлїпше ;редство на лице. Даром брошурку д-ра Цесальского о медї »арто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. Іванчани.

ХХХХХ Х ХХХХ

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Газети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийнїй Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

Головна Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).